

||
Cantallops, 22 agost 1930

Pr. Francesc Pujol

Estimat Mestre:

Aquesta tarda — per fi! — he acabat de fer el repàs a les proves de les "Vistes". Dit així, sembla que hagi estat treballant tres setmanes seguides en una tasca agotadora. No. El que hi ha, és que no vaig començar fins al·lir a la nit...

Hi han homes, al món — com ara vostè —

2/ que tenen el mèrit de saber disciplinar llurs
energies, ~~des~~ regularitzar llurs tasques; admi-
rables homes organitzats! I n'hi han — con-
ara jo — per als quals el mètode i la regu-
larització d'activitats son muntanyes inaces-
sibles per a llur voluntat. (D'aperta mena
d'homes se'n produeixen: per déficit de caràcter,
i, per pose; jo li prego de classificar-me entre
els primers).

Tornant-hi, doncs; si no sé disciplinar-me
a l'hora de la feina, a Barcelona, imagini quin
paper deu fer en un règim de doles far niente.

3/ istineuc. Res: un desviament complet.

Així és com han passat tres setmanes sense adonar-me'n, d' ençà que vaig rebre la ^{seua} carta i les aludides proves.

Una sola paraula i ben sincera: Pardonin'eu!

Demà, si a deu pla, aniré a Figueres i allí certificaré i enviaré el paquet al senyor Riera tal com vosté m' indica.

Em cal, ara, donar-li les gràcies — moltes gràcies — per la boníssima voluntat que ha tingut en corregir vosté mateix, les proves. I de quina manera tan minuciosa! He tingut

4/ breuall, per a "pescar", encara, alguna errada!

Altament, aquesta petita feina de reparar les "Vistes al mar" m'ha produït un plaer singular. Ja no em recordava gaire d'aquella música; i al tornar a pensar-hi els ulls i cantar-la interiorment, ~~ni~~ ella ha fet arribar als meus sentits el perfum d'un temps que ja es comença a allunyar. No sabia dir si l'actual és millor o pitjor, però que aquell era bo, si que ho puc assegurar.

"Vistes al mar" m'han ofert la visió clara, preci-

5/ se — plaent! — de l'època del "Quartet", del
"Amics", de l'Ígnasi Folch, de l'orquestra del
"Amics" — aquells assaigs heroics, aquell Eixona,
aquell Canavi! — d'en Sánchez — que no en se
mai res, sembla mentida! — del meu festeig,
de les nostres converses, inesgotables, al arxiu de
l'Orfeo, o a la plaça del Rei, o pel carner del
Bruch — converses que recorde amb una mica
de melancolia...

I, encara, altres coses, difícils d'explicar. Coses
que ja no son coses. Sentiments recòndits, impal-
pables; el que potser en podríem dir l'espeint d'a-

6/ quella epoca, o, potser millor, el nostre estat
d' esperit en aquella epoca.

Quina misteriosa força evocativa la de la
música!

Però, en fi, perquè li explico totes aquestes
coses, ara? No ho sé ben bé. Encara que si
les hi escric, deu ésser, en principi, perquè
hi trobo un gust. El gran senyal que a vosté
li passarà tot el contrari en llegir-les...

Bé; no em vau fer pesat.

El faig a Tremp, però, per un cor, adreçaré

7/ aquesta lletra a l'Ofici, cregut de que allà
ja la faran seguir.

Si, realment, és fora de Barcelona, no cal
dir com li deujo que la vida al camp sigui,
per a vostè, pròdiga en beneficis de tot ordre.

I, a reveure! El millor record a la
seua senyora

Una cordial abraçada al seu bon amic

Edmund Jordà

